

La desaparició del programa *Sorbets de ciència* de Catalunya Ràdio és una mala notícia. No ho és perquè el programa fóra digne —que ho era— ni perquè fóra un programa més sensible que la majoria a l'àmbit lingüístic català en tota la seua extensió —que també ho era—. Totes dues coses queden prou demostrades si tenim en compte que el director, Adolf Tobena, havia estat convidat per la càtedra de Divulgació de la Ciència de la Universitat de València per a fer un seminari, el passat mes d'octubre, sobre "Les aventures científiques de la ràdio", i que Tobena anava a desplaçar-se sense complexos i a emetre tres dels programes des de la universitat valenciana.

La desaparició de *Sorbets de ciència* és una mala notícia perquè era l'únic programa de ciència de la ràdio pública catalana. És clar que una flor no fa estiu, però la seua mort fa l'hivern més cru.

La reestructuració de Catalunya Ràdio ha afectat també altres programes, entre els quals n'hi ha un de cinema, un de música i un de literatura, que han estat resituats a l'emissora Catalunya Cultura. El programa de ciència, en canvi, ha estat eliminat.

Ciència i mitjans públics

"El programa de Catalunya Ràdio 'Sorbets de ciència' era una raresa necessària, sobretot, en un mitjà públic, que té l'obligació d'oferir un servei als ciutadans que el paguen. També sobta que els programes de llibres, cinema o música passen a l'emissora Catalunya Cultura i el de ciència siga, en canvi, directament eliminat"

Un dels problemes que els responsables, polítics i acadèmics, de les universitats i els mateixos científics acostumen a destacar és que la feina que es fa als grups de recerca no arriba a la societat. Això fa que la universitat —amb rectors, professors, estudiants i personal administratiu— aparega als ulls dels ciutadans com una institució polèmica que només ix als diaris com a protagonista d'eleccions internes i manifestacions contra lleis concretes.

La queixa concreta de molts científics és que els mitjans de comunicació tracten la ciència com una mera comparsa de l'actualitat i que els diaris i les televisions només ofereixen els micròfons als experts en inundacions quan la gent ja està amb l'aigua al coll. Programes com *Sorbets de ciència* en són l'excepció. Una raresa necessària, sobretot, en un mitjà públic, perquè, teòricament, els mitjans públics tenen l'obligació d'oferir un servei als ciutadans que els paguen, mentre que els privats tenen per objectiu guanyar diners. A més, i concretament en aquest cas, la desaparició del programa encara és més inexplicable perquè els dos patrocinadors privats del programa ja havien signat el contracte per continuar una temporada més.

Aquest episodi concret posa de manifest, per últim, una desconexió entre la política comunicativa i la política de l'executiu: mentre el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació treballa diàriament perquè les recerques dutes a terme a les universitats arriben a la societat, i promou iniciatives com la Setmana de la Ciència, que volen acostar els laboratoris als ciutadans, els mitjans de comunicació públics tallen les escasses vies de comunicació que s'han consolidat entre els dos àmbits.

Coordinació: Àlex Milian

Assessors editorials: Josep Enric Llebot, Juli Peretó, Jaume Sureda

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Esther Aleu, Jordi Isern i Alberto Villanueva.